

РЕШЕНИЕ

№ 497

гр. Варна, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Димитричка Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20213100501559 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава Двadeseta от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Енерго-Про Продажби“ АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. Владислав Варненчик № 258, Варна тауърс – Г, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 261460/26.04.2021 год., постановено по гр. дело № 12611/2020 год. по описа на РС-Варна, в частите, с които дружеството-въззивник „Енерго-Про Продажби“ АД-Варна е осъден да заплати на „Никола Симов – 97“ ООД, ЕИК 125028147 със седалище гр. Търговище, на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, следните суми: сумата от 54, 61 лева без ДДС, представляваща платена при начална липса на основание такса пренос „ниско напрежение“ за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислен а за обект, представляващ битов комбинат, намиращ се в гр. Търговище, ул. „Славянска“, разположен в парцел IV – 4613, кв. 190 с площ от 1 700 кв. м., както и сумата от 14, 85 лева без ДДС, представляваща платена при начална липса на основание такса достъп (средно/ниско напрежение) за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислени в същия обект, които суми са обективирани в следните фактури: 1) № 0238850206/05.10.2015г., издадена за периода от 01.09.2015г. до 30.09.2015г. на стойност 18, 40 лева без ДДС, от която 14, 47 лв. такса пренос „ниско напрежение“ и 3, 93 лева такса достъп (средно/ниско напрежение); 2) № 0239618189/05.11.2015г., издадена за периода от 01.10.2015г. до 14.10.2015г. на стойност 9, 20 лева без ДДС, от която 7, 23 лева такса пренос „ниско напрежение“ и 1, 96 лева такса достъп (средно/ниско напрежение) и за периода от 15.10.2015г. до 31.10.2015г. сумата от 12, 65 лева такса пренос „ниско напрежение“ и 3, 44 лева такса достъп (средно/ниско напрежение); 3) № 0240363843/03.12.2015г., издадена за периода от 01.11.2015г. до 30.11.2015г. на стойност 25, 78 лева без ДДС, от която 20, 26 лева такса пренос „ниско напрежение“ и 5, 52 лева такса достъп (средно/ниско напрежение), ведно със законната лихва върху всяка главница, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.10.2020г. до окончателното им изплащане.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е недопустимо, в евентуалност –

неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че исквете са недопустими, съответно и решението е процесуално недопустимо, тъй като дружеството-въззивник и ответник по исквете няма пасивна процесуална легитимация да отговоря по предявените искове, тъй като не е разпределително предприятие и не извършва, респ. не предоставя мрежови услуги. В случая въззивникът по силата на закона е „събрал“ от ищцовото дружество процесната сума, съставляваща цена на предоставени мрежови услуги за достъп и пренос до и през електроразпределителната мрежа, собственост на електропреносното дружество и в изпълнение на вмененото му по закон задължение е предал сумата на последното. Навежда, че съставите на чл. 55 ЗЗД уреждат хипотези на неоснователно обогатяване, каквото в случая по отношение на него не е налице. Поради това счита, че не е легитимиран да отговаря по предявените против него от ищеца искове.

Неправилно и в разрез със събраните доказателства е прието, че трафопост (ТП) „Битов комбинат“ е собственост на ищцовото дружество, тъй като в договора, въз основа на който ищецът се легитимира като собственик на трафопоста, не е упоменато, че фигурира трафопост или трафомашита като съоръжение, което ищецът да е придобил. Не е съобразено също, че процесният трафопост е въведен в експлоатация през 1986 год. и съгласно действащия към този момент Закон за електростопанството от 1975 година трафопостът, като енергиен обект е бил държавна собственост и е бил вещ, изключена от гражданския оборот. Твърди се още, че в случая не е налице предвиденото в чл. 2, ал. 2 от Закона за електростопанството от 1975 г. изключение, тъй като процесния трафопост обслужвал повече от един потребител, поради което за ищеца изначално не е съществувала правна възможност да придобие и да бъде носител на право на собственост върху него. В евентуалност твърди, че въпросът относно собствеността на трафопоста и съответните съоръжения е ирелевантен за настоящото производство. Правото на собственост върху трафопоста има значение само и единствено за уреждане на вещно-правните отношения между страните, но не и относно облигационната връзка, уреждаща насрещни престации по ползване на мрежови услуги и съответното им заплащане. Съобразно нормативните актове, регулиращи отношенията в енергетиката, понятието електроразпределителна мрежа като съвкупност от електропроводи, ел. уредби и присъединителни съоръжения не прави разделение на описаните компоненти по признак на кого принадлежи правото на собственост. Поради това въззивникът счита, че въпросът за собствеността на трафопоста е ирелевантен за спора.

Неправилен е и изводът на първоинстанционния съд, че извършеното от разпределителното дружество измерване е неправомерно, поради монтиране на СТИ в несъответствие с правилата на чл. 14 от ПИКЕЕ (2013 год.). Счита, че присъединяването на обекта на ищеца към електроразпределителната мрежа е направено при действието на друга нормативна уредба, много преди приемането на ПИКЕЕ (2013 год.). Поради това и към момента на присъединяване на обекта на ищеца към електроразпределителната мрежа, когато е било определено и мястото на мерене, не са съществували ПИКЕЕ (2013 год.), поради което правните субекти нито са могли, нито са били длъжни да ги прилагат при определяне на мястото на мерене. Предвид изложеното, изводът на районния съд, че е налице несъответствие на мястото на измерване на ел. енергията през процесния период с разпоредба от ПИКЕЕ (2013 год.) е неправилен.

Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени, ведно с присъждане на сторените разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК чрез процесуален представител, въззиваемата страна и ищец по предявените искове - „Никола Симов – 97“ ООД, ЕИК 125028147 със седалище гр. Търговище, оспорва жалбата, счита решението в обжалваните части за правилно и настоява да бъде потвърдено. Излага подробни съображения. Претендира разноски.

В съдебно заседание дружеството-въззивник не изпраща представител, в писмено становище, поддържа жалбата си.

В съдебно заседание въззиваемото дружество, чрез процесулен представител, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор, претендира рзноски.

Съдът съобрази следното:

Производството пред РС-Варна е образувано по предявени от „Никола Симов – 97” ООД, ЕИК 125028147, със седалище гр. Търговище срещу „Енерго – Про Продажби” АД, със седалище гр. Варна в условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно осн. чл. 55, ал. 1, ЗЗД за заплащане на сумата от **54, 61 лв. без ДДС**, претендирана като платена без основание (при начална липса на основание) такса пренос „ниско напрежение” за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислени в обект, представляващ битов комбинат, намиращ се в гр. Търговище, ул. „Славянска”, разположен в парцел IV – 4613, кв. 190 с площ от 1 700 кв. м. и сумата от **14, 87 лв. без ДДС**, претендирана като платена без основание (при начална липса на основание) такса достъп „средно/ниско напрежение“ за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислени в същия обект, които суми са обективирани в следните фактури: 1./ № 0238850206/05.10.2015г., издадена за периода от 01.09.2015г. до 30.09.2015г. на стойност 18, 40 лв. без ДДС, от която 14, 47 лв. такса пренос „ниско напрежение” и 3, 93 лв. такса достъп (средно/ниско напрежение); 2./ № 0239618189/05.11.2015г., издадена за периода от 01.10.2015г. до 14.10.2015г. на стойност 9, 20 лв. без ДДС, от която 7, 23 лв. такса пренос „ниско напрежение” и 1, 97 лв. такса достъп (средно/ниско напрежение) и за периода от 15.10.2015г. до 31.10.2015г. сумата от 12, 65 лв. такса пренос „ниско напрежение” и 3, 45 лв. такса достъп (средно/ниско напрежение); 3./ № 0240363843/03.12.2015г., издадена за периода от 01.11.2015г. до 30.11.2015г. на стойност 25, 78 лв. без ДДС, от която 20, 26 лв. такса пренос „ниско напрежение” и 5, 52 лв. такса достъп (средно/ниско напрежение), ведно със законната лихва върху всяка от претендираните суми, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.10.2020г. до окончателното им изплащане.

Ищецът навежда следните твърдения: Въз основа на договор за изкупуване на общинска фирма „Никола Симов”, гр. Търговище по реда на чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗППДОП (отм.), сключен на 30.09.1997г., е придобил правото на собственост върху битов комбинат на ул. „Славянска”, гр. Търговище, ведно с трансформаторен трафопост с наименование „Битов комбинат” 20/0.4 kV, 15 kVa, 1 x250 Kv, изграден в сграда, построена в дворното място, който трафопост понижава напрежението от средно в ниско до 220 волта и обслужва единствено и само ищцовото дружество, явяващо се единствен потребител. Електроенергията до собствения на ищеца обект, се пренася, чрез кабелна линия средно напрежение 20 kV от трафопост ТП „Брегалница” до ТП „Битов комбинат”, който също принадлежи на ищцовото дружество. Доколкото техническите съоръжения, чрез които се осъществява пренос ниско напрежение и достъпа средно/ниско напрежение са собственост на ищцовото дружество, счита, че без основание ответното дружество ежесечно е начислявало суми за услуги, които не му е предоставяло, а именно пренос ниско напрежение и достъп до средно и ниско напрежение като компоненти на цената на ел. енергията. Ответникът е получил без основание (при начална липса на основание) цената за пренос и достъп „ниско напрежение“ за процесния период, поради което и дължи връщане на даденото при начална липса на основание.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът „Енерго – про Продажби” АД, със седалище гр. Варна оспорва исковите, счита, че са недопустими, евентуално неоснователни. Не оспорва, че страните по делото са обвързани от правоотношение по договор за доставка на ел. енергия, както и че за процесния период е фактурирало количество ел. енергия, която е заплатена от ищеца. Твърди, че не е пасивно легитимиран да отговаря по така предявените искове, тъй като не е реципиент на платените суми, предвид че дължи възстановяване на „Електроразпределение СЕВЕР” АД цената за достъп и пренос. Поради това счита исковите за недопустими. Оспорва и твърденията, че при сключване на приватизационния договор, ищецът е придобил собствеността върху ТП „Битов комбинат”, доколкото това съоръжение не е изрично посочено в договора. Отделно от изложеното се поддържа, че собствеността върху процесния трафопост не би могла да

бъде придобита, доколкото не е налице хипотезата на чл. 2, ал. 2 Закона за електростопанството от 1975 год. (отм.).

Навежда още, че съобразно действащите в процесния период Правилник за търговия с електрическа енергия и Указанията на КЕВР за образуване на цените за пренос на електрическа енергия през електроразпределителната мрежа, приети с протоколни решения на КЕВР, цената за пренос през разпределителната мрежа се определя съобразно начина на присъединяване на обектите чрез мрежата към съответното ниво на напрежение – средно или ниско. Затова потребителят дължи заплащане на цена на преноса като задължителна компонента от стойността на доставената електрическа енергия. Твърди още, че мрежовите услуги се заплащат върху използваната ел. енергия съгласно показанията на СТИ в местата за измерване, т.е., заплащането им е поставено в зависимост от това на какво напрежение е извършено присъединяването към електроразпределителната мрежа. Посочва, че като краен снабдител събира и възстановява на разпределителното предприятие фактурираните суми за пренос, достъп и всички мрежови услуги. В този смисъл цената за пренос представлява част от цената на ел. енергията и задължение на потребителя е да я заплаща. Затова и плащането не е без основание, поради което и не подлежи на връщане.

По тези съображения счита, че исквете са неоснователни и настоява за отхвърлянето им, ведно с присъждане на сторените разноски.

В съдебно заседание ищецът поддържа исквете си и настоява да бъдат уважени.

В съдебно заседание ответникът оспорав исквете, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Няма спор между страните, че са в договорни отношения по повод доставка на електроенергия, регулирани от публично известни Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия.

Ищцовото дружество се легитимира като собственик на терена и сградите, измежду които и тази, в която е разположен на площ от 33 кв. м. ТП „Битов комбинат“ въз основа на договор от 30.09.1997 год. за изкупуване на Общинска фирма „Никола Симов“ гр. Търговище по реда на чл. 35, ал. 1, т. 1 ЗППДОП /отм./, впоследствие преобразувана в търговско дружество по реда на чл. 61 - 63 ТЗ. С посочения договор, Община Търговище е продала на работниците и служителите, желаещи да участват в приватизацията на Общинска фирма „Никола Симов“ общинско предприятие, представляващо общинска фирма „Никола Симов“, която е правоприменик на активите и пасивите на дейността на Промислен комбинат „Никола Симов“, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, както следва:

1) недвижими имоти, сред които дворно място с площ от 11 708 кв. м., производствена база, включваща 7 терена с разположени в тях самостоятелно съществуващи производствени цехове;

2) Битов комбинат ул. „Славянска“ – самостоятелна сграда на два етажа, включваща и множество допълнителни сгради, магазини, павилиони, бараки и почивни станции, машини и съоръжения, транспортни средства и стопански инвентар;

С решение от 12.06.2007г. по партида на „Никола Симов – 97“ ООД е вписана промяна касаеща прехвърлянето на дялове от капитала.

От заключението на СТЕ от 22.03.2021 год., неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява следното:

Трафопост с диспечерско наименование ТП „Битов комбинат“ 20/04 kv 1x250 kVA е вграден, проходен тип, разположен на първия етаж от масивна сграда, изградена в имот, находящ се в гр. Търговище, ул. „Росица“. Трафопостът е с размери 5,5 x 6,0 x 3 м., със застроена площ от 33 кв. м. Трафопостът е изграден през 1986г. за нуждите на битовия комбинат в гр.

Търговище и през същата 1986 год. е въведен в експлоатация. Трансформаторният пост /ТП/ „Битов комбинат“ 20/04 kV е съоръжение за понижаване на трифазно напрежение от 20 kV до трифазно линейно напрежение 0.4 kV. Техническите съоръжения, чрез които се осъществява достъпът до средно напрежение е въздушна линия 20 kV или кабелна линия 20 kV, подземно положена. Техническите съоръжения, чрез които се осъществява достъпът до ниско напрежение и уредите за измерване на консумираната ел. енергия в обектите, които се захранват от процесния трафопост са монтирани вътре в сградата на трафопоста на ниво ниско напрежение в килия ниско напрежение. Обектът на ищеца е присъединен към електроразпределителната мрежа на „Електроразпределение Север“ АД и „Енерго – Про“ АД, чрез трафопост ТП „Битов комбинат“. Същият е с абонатен № 21047044. Присъединителните съоръжения, чрез които се осъществява електрозахранването на обекта са: кабелна линия средно напрежение (КЛ СрН), ТП „Битов комбинат“ и монтираните съоръжения в него (трафомашина, мощностен разединител, разединители със заземителен нож, високомощни предпазители и кабелна линия ниско напрежение (КЛ НН). Захранването на ниско напрежение на обекта на ищеца с абонатен № 21047044 се осъществява, чрез кабелна линия средно напрежение (КЛ СрН) от ТП „Битов комбинат“. Достъпът до ниско напрежение се осъществява в килия НН на комбината след трансформация на СрН в НН в трафомашината в килия трансформатор на същия комбинат. Средството за търговско измерване на дружеството е монтирано в главното разпределително табло в килия ниско напрежение. То измерва консумираната ел. енергия потребена от абонатите, ползващи помещенията на битовия комбинат. Измерването на консумираната ел. енергия е на ниво ниско напрежение. Съоръженията, монтирани в ТП „Битов комбинат“ се експлоатират по предназначение и са в добро общо състояние. Съоръженията, машините и апаратурата, които се намират в процесния обект способстват за безаварийно осъществяване доставката и отчитането на потребеното количество ел. енергия от обектите, захранвани от ТП „Битов комбинат“. Към настоящия момент обектите (къщи и жилищен блок), които се захранват от ТП „Битов комбинат“ са 149 броя, според писмо от „Електроразпределение Север“ АД, но точният момент на присъединяване на всеки един от тях е неизвестен.

В последващо писмо, предоставено на експерта, неразделна част от заключението, „Електроразпределение Север“ АД уточнява, че присъединяването на 149 обекта, е извършено в периода 12.10.1995г. до 05.07.2018г.

През 2007г. по възлагане на „Е.ОН България Мрежи“ АД е изготвена оценка на ТП „Битов комбинат“, с оглед закупуването ѝ от Е.ОН България Мрежи“ АД (с променено понастоящем наименование „Електроразпределение Север“ АД). Въз основа на предоставените данни от „Електроразпределение Север“ АД, вещото лице заключава, че обектите са присъединени едва след 2007г. – извод, формиран от данните по делото, вкл. и от скица, приложена в кориците му от 10.04.2007г., от която е видно, че други обекти в района, все още не са били изградени. Доколкото изграждането им е извършено след 2007г., то според експерта присъединяването им е осъществено след 2007 година.

За времето от 01.09.2015г. до 30.11.2015 год. „Енерго – Про Продажби“ АД е издало процесните фактури и е начислило общо сумата от 14, 85 лв. без ДДС за такса достъп (средно/ниско напрежение), а такса пренос „ниско напрежение“ възлиза на 54, 63 лв. без ДДС, за които суми няма спор, че са платени от ищеца на ответника. Фактът на плащането им се установява и от представените по делото преводни нареждания.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, с правен интерес от обжалване на решението в атакуваните части, като неизгодно за нея и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, настоящият състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Доводите на ответника за недопустимост на исквете, съответно и за недопустимост на решението в обжалваните части, поради липса на надлежна процесуалноправна

легитимация на ответника настоящият състав намира за неоснователни.

Надлежната процесуално правна легитимация на страните се определя от правните твърдения на ищеца, наведени в исковата му молба. В случая процесуалната легитимация на ответника съответства на наведените твърдения за извършено от ищеца плащане към ответното дружество на цена за доставена му електроенергия за периода 01.09.2015г. до 30.11.2015г., два от компонентите на която цена са и цената за пренос на ел. енергията по цени за ниско напрежение и цената за достъп ниско напрежение, без тези цени да се дължат от ищеца. Поради изложеното предявените искове са допустими, съответно и решението в обжалваните части е процесуално допустимо.

По основателността на исковете съдът намира следното:

Съгласно чл. 55, ал. 1 ЗЗД, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание е длъжен да го върне. Искът по чл. 55, ал. 1 ЗЗД е кондикционен, урежда три самостоятелни фактически състава („кондикции“) като общото между тях е даването на нещо (в смисъл имуществена облага) от един правен субект на друг, получаването от последния на тази имуществена облага и отсъствието на основание за това получаване.

От наведените в исковата молба твърдения следва, че предявените искове са по чл. 55, ал. 1, предложение първо ЗЗД.

Характерно за този фактически състав е първичната (начална) липса на основание, като тази хипотеза е налице не само когато основанието е липсвало по време на получаване на съответната имуществена облага, но и когато първоначално основанието е било налице, но е отпаднало преди да се извърши даването, респ. получаването на облагата.

Съобразно правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса, в тежест на ищеца е да докаже заплащане в полза на ответника на претендираните суми, а на ответника - да докаже наличието на основание за получаване на сумите, в конкретния случай – да докаже наличието на основание за фактуриране на цената на пренос „ниско напрежение“ по разпределителната мрежа и достъп „ниско напрежение“ до разпределителната мрежа, остойностяване на количеството потребена от ищеца ел. енергия с включена в нея цена за пренос „ниско напрежение“ и достъп „ниско напрежение“ до разпределителната мрежа.

От анализа на доказателствата се налага извода, че ищцовото дружество е собственик на изградения изградения в имота му ТП „Битов комбинат“ 20/04 kV 1x250 kVA, разположен в помещение на първия етаж от собствената на ищеца сграда, въз основа на приватизационния договор от 30.09.1997 год. за изкупуване на Общинска фирма „Никола Симов“ гр. Търговище, а собствеността върху трафопоста е придобита от праводателя на ищеца – общината, респ. от общинската фирма – по силата на закона – § 7, ал. 1, т. 7 от ПЗР на ЗМСМА. Липсват доказателства, трафопостът да е бил включен в уставния фонд на търговско дружество, на което българската държава е едноличен собственик, респ. е бил предоставен за управление и стопанисване на предприятие с държавно имущество, преобразувано впоследствие в търговско дружество по реда на чл. 61-63 от ТЗ, каквото дружество понастоящем е „Електроразпределение Север“ АД-Варна.

С оглед изложеното доводите на ответника, че ищцовото дружество не е собственик на процесния трафопост, са неоснователни.

Не е спорно между страните обстоятелството, че ищцовото дружество е потребител на електрическа енергия за процесния обект, както и че за процесния период – 01.09.2015 год. – 30.11.2015 год. – от ответника са му начислени суми за мрежови услуги за пренос и достъп ниско напрежение. Не е спорно също, че начислените суми са изплатени изцяло от ищеца в полза на ответника.

В случая действащи в процесния период са Правилата за търговия с електрическа енергия, обн. ДВ. бр. 66/2013 год., а по отношение на отделните компоненти от които се формира от цената на доставяната от ответника ел. енергия и начинът на формирането на тази цена в рамките на исковия период – приложение намират Правилата за измерване на

количеството електрическа енергия, обн. ДВ бр. 98/12.11.2013 г., в сила от 16.11.2013 год., понастоящем отменени.

Съгласно чл. 28, ал. 1 от ПТЕЕ в приложимата редакция на нормата ДВ, бр. 66/2013 год. битовите и небитовите крайни клиенти на крайните снабдители, които използват разпределителните мрежи при публично известни общи условия, заплащат всички мрежови услуги за съответния ценови период на крайния снабдител. Според ал. 2 крайният снабдител/доставчикът от последна инстанция събира и заплаща на оператора на електроразпределителна мрежа суми за пренос, достъп, други мрежови услуги за съответния ценови период за цялото фактурирано от крайния снабдител/доставчик от последна инстанция количество електрическа енергия.

В чл. 29, ал. 1 от ПТЕЕ е предвидено, че мрежовите услуги се заплащат върху използваната ел. енергия, съгласно показанията на средствата за търговско измерване в местата на измерване, определени в съответствие с Правилата за измерване на количеството електрическа енергия и договорите по чл. 11, т. 1, 2 и 3 (за достъп до електропреносната мрежа и предоставяне на системни услуги, за пренос на електрическа енергия през електропреносната мрежа, за достъп и пренос на електрическа енергия през електроразпределителната мрежа) по утвърдените от КЕВР цени. Анализът на последната цитирана норма обосновава извода, че дължимостта на цената за достъп и пренос на ел. енергия е обвързана от спазване на въведеното нормативно изискване консумираната от потребителя ел. енергия да е измерена именно в местата, установени в цитираните ПТЕЕ или уговорени от страните с договорите по чл. 11, т. 1, 2 и 3 от ПТЕЕ.

В случая договор по чл. 11, ал. 1, т. 3 от ПТЕЕ между ищеца и електроразпределителното предприятие няма – подобен договор не е представен по делото, нито се твърди да е сключван. При това положение от значение за разрешаване на спора е въпросът дали СТИ е поставено на мястото на измерване съобразно изискванията на нормативната уредба – в този смисъл е и Решение № 227/11.02.2013 год. по т.д. № 1054/2011 год., ВКС, II т.о., с което се приема, че дължимостта на цената за достъп и за пренос на ел. енергия е обвързано с поставянето на уредите за количествено измерване в съответствие с техническите изисквания, в хипотезите, при които липсва сключен договор за достъп и пренос.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ – 2013 год. (отм.), действали през процесния период, при отдаване на електрическа енергия от електропреносната мрежа, съответно електроразпределителната мрежа към клиент, мястото на измерване е на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на клиента (ако има такава трансформация) или в мястото на присъединяване на клиента към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа.

Съгласно Наредба № 6/24.02.2014г. за присъединяване на производителите и потребители на ел. енергия към преносната и разпределителните ел. мрежи границата на собственост на електрическите съоръжения е мястото на присъединяване на кабелните крайници СрН към електропровода.

Установено е по делото, че в случая е налице присъединяване на електропровод, собственост на електроразпределителното предприятие към електрическата уредба на потребител. От своя страна мястото на монтиране на СТИ не е в съответствие с изискванията на ПИКЕЕ (2013 год) тъй като електромерът е монтиран на ниво НН на понижаващия трансформатор. При положение, че съоръженията за преобразуване от СрН в НН са собственост на ищеца, дейността пренос НН се осъществява именно от съоръженията на потребителя. Съгласно правилата на чл. 14 от ПИКЕЕ (2013 год.) електромерът е трябвало да бъде монтиран на страната с по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на клиента. При това положение извършването от разпределителното дружество измерване е неправомерно. А след като това е така, то и ищецът не е имал задължение да заплаща начислената му от ответното дружество цена за пренос през разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение и цена за достъп до разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, в остойностеното количество ел. енергия по цени за ниско

напрежение, при което и заплатените от ищеца на ответника суми съответно: 54, 61 лева без ДДС, представляваща такса пренос „ниско напрежение“ за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислен а за обект, представляващ битов комбинат, намиращ се в гр. Търговище, ул. ”Славянска”, разположен в парцел IV – 4613, кв. 190 с площ от 1 700 кв. м., както и сумата от 14, 85 лева без ДДС, представляваща такса достъп „ниско напрежение“ за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислени за същия обект на потребление, които суми са обективирани в следните фактури: № 0238850206/05.10.2015г.; № 0239618189/05.11.2015г. и № 0240363843/03.12.2015г., са платени без основание (при начална липса на основание) по смисъла на чл. 55, ал. 1 ЗЗД и ответникът дължи връщането им на ищеца.

По тези съображения исковете са основателни до посочените по – горе размери и подлежат на уважаване.

Доводите на въззивника, наведени в отговора му на исквата молба, поддържани в хода на първоинстанционното производство и във въззивната му жалба, че не е материално правно легитимиран да отговаря по предявените искове, тъй като не е налице обогатяването му с процесните суми, а в изпълнение на вмененото му по закон задължение той е „събрал“ от ищцовото дружество процесните суми, съставляващи цена на предоставени мрежови услуги пренос през електроразпределителната мрежа и достъп до разпределителната мрежа, която е собственост на електропреносното дружество, и в изпълнение това си задължение е предал сумите на последното, настоящият състав счита за неоснователни. Цената за пренос през електроразпределителната мрежа и за достъп до разпределителната мрежа на доставяната от крайния снабдител на крайните клиенти (потребители) електрическа енергия са едни от компонентите, от които се формира цената (стойността) на доставяната от ответника на крайните клиенти електрическа енергия. Стойността на доставяната ел. енергия (включваща и стойността на мрежовите услуги „достъп до и пренос през електроразпределителната мрежа“) се дължи от потребителя към доставчика – чл. 200, ал. 1 ЗЗД, тъй като ел. енергията е движима вещ. Отношенията между доставчика на ел. енергия, който е получил цената за доставената от него на потребителя (клиента) ел. енергия) и електроразпределителното дружество по повод стойността на мрежовите услуги „достъп до и пренос през електроразпределителната мрежа“, се уреждат с нарочен договор помежду им, тези отношения са извън обхвата на настоящото производство и не обосновават извод, че доставчикът – в случая ответното дружество – не е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск.

Доводите на въззивника, че извършването от електроразпределителното дружество измерване на доставяните до обекта на ищеца количества ел. енергия на страна „ниско напрежение“ (НН) в трафопоста, не е неправомерно, тъй като средството за търговско измерване е било монтирано в обекта на ищеца при друга нормативна уредба, много преди влизане в сила на ПИКЕЕ (2013 год.), също са неоснователни. В самите ПИКЕЕ - 2013 год. (отм.) липсват разпоредби, които да уреждат заварените до влизането им сила положения, а от изслушаната съдебнотехническа експертиза е установено, че точката на мерене на доставяната до обекта на ищеца ел. енергия е в нарушение на чл. 14 от ПИКЕЕ – 2013 (отм.).

В обобщение първоинстанционното решение в обжалваните части е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото разноски на въззивника не се присъждат.

Съобразно изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция в размер на 300 лева – за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261460/26.04.2021 год., постановено по гр. дело № 12611/2020 год. по описа на РС-Варна, в частите, с които „Енерго-Про Продажби“ АД, с ЕИК 103533691, със седалище гр. Варна е осъден да заплати на „Никола Симов – 97“ ООД, ЕИК 125028147 със седалище гр. Търговище, на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, следните суми: сумата от 54, 61 лева без ДДС, представляваща платена при начална липса на основание такса пренос „ниско напрежение“ за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислена за обект, представляващ битов комбинат, намиращ се в гр. Търговище, ул. ”Славянска”, разположен в парцел IV – 4613, кв. 190 с площ от 1 700 кв. м., както и сумата от 14, 85 лева без ДДС, представляваща платена при начална липса на основание такса достъп (средно/ниско напрежение) за периода от 01.09.2015г. до 30.11.2015г., начислени в същия обект, които суми са обективирани в следните фактури: 1) № 0238850206/05.10.2015г., издадена за периода от 01.09.2015г. до 30.09.2015г. на стойност 18, 40 лева без ДДС, от която 14, 47 лв. такса пренос „ниско напрежение” и 3, 93 лева такса достъп (средно/ниско напрежение); 2) № 0239618189/05.11.2015г., издадена за периода от 01.10.2015г. до 14.10.2015г. на стойност 9, 20 лева без ДДС, от която 7, 23 лева такса пренос „ниско напрежение” и 1, 96 лева такса достъп (средно/ниско напрежение) и за периода от 15.10.2015г. до 31.10.2015г. сумата от 12, 65 лева такса пренос „ниско напрежение” и 3, 44 лева такса достъп (средно/ниско напрежение); 3) № 0240363843/03.12.2015г., издадена за периода от 01.11.2015г. до 30.11.2015г. на стойност 25, 78 лева без ДДС, от която 20, 26 лева такса пренос „ниско напрежение” и 5, 52 лева такса достъп (средно/ниско напрежение), ведно със законната лихва върху всяка главница, считано от датата на депозиране на исковата молба – 07.10.2020г. до окончателното им изплащане;

ОСЪЖДА „Енерго-Про Продажби” АД, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. ”Владислав Варненчик” № 258, Варна Тауърс – Г, да заплати на „Никола Симов – 97“ ООД, ЕИК 125028147 със седалище гр. Търговище, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 300 лева (триста лева) – разноски за настоящата инстанция, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____